

Πανήγυρη του ενοριακού Ναού Αγίου Νεκταρίου Κιάτου

Μητροπολιτικό Έργο / Ι.Μ. Κορίνθου, Σικυώνος, Ζεμενού, Ταρσού και Πολυφέγγους

Στις 8 Νοεμβρίου 2024, παραμονή της εορτής του εν Αγίοις Πατρός Νεκταρίου Επισκόπου Πενταπόλεως του εν Αιγίνη του Θαυματουργού, τελέσθηκε ο Πανηγυρικός Εσπερινός στον εορτάζοντα ομώνυμο Ι. Ναό στο Κιάτο από τους Πανοσ. Αρχιμ. π. Άνθιμο Παπαλεξόπουλο, Ιεροκήρυκα και Ηγούμενο της Ι. Μονής Παναγίας Πάντων Χαρά, ο οποίος προέστη και ομίλησε επίκαιρα και τους Αιδεσ. Πρωτ/ρους π. Σάββα Φιλίππου, Εφημέριο του Ι. Ναού Αγ. Δημητρίου Νεαπόλεως Κιάτου και π. Παναγιώτη Λαδά, Εφημέριο του εν λόγω Ι. Ναού και Πρεσβ. π. Γεώργιο Καλαντζή, Εφημέριο του Ι. Ναού Αγ. Δημητρίου

Μελισσίου.

Το πρωί της φερωνύμου ημέρας της εορτής τελέσθηκε ο Πανηγυρικός Όρθρος και στην συνέχεια Αρχιερατική Θ. Λειτουργία υπό του Θεοφιλεστάτου Επισκόπου Κεγχρεών κ. Αγαπίου, Πρωτοσυγκέλλου της Ι. Μητροπόλεως, συλλειτουργούντων των Αιδεσ. Πρωτ/ρων π. Αθανασίου Κοντογιάννη, Εφημερίου του Καθεδρικού Ι. Ναού Απ. Παύλου Κορίνθου, π. Παναγιώτου Λαδά, Εφημερίου του ως άνω Ι. Ναού και του Αρχidiaκόνου π. Χρήστου Χίλια.

Στην ομιλία του ο άγιος Κεγχρεών αναφέρθηκε στις δοκιμασίες των Χριστιανών με αφορμή τον «πολυβασανισμένο» Άγιο του περασμένου αιώνα αλλά και ένα κείμενό Του: «Τάς δοκιμασίας απαιτεῖ ἡ τοῦ ἀνθρώπου ἀτέλεια πρὸς τελείωσιν αὐτοῦ. Αἱ δοκιμασίαι διανοίγουσι τοὺς ὀφθαλμοὺς τῆς διανοίας τῶν ἀγαπώντων τὸν Θεὸν πρὸς τὸ φῶς τῆς ἀληθείας καὶ καθιστῶσιν αὐτοὺς τηλαυγεῖς καὶ ἱκανοὺς ἵνα βλέπωσιν οὐ μόνον τὰ ἐγγύς ἀλλὰ καὶ τὰ πόρρω κείμενα· καὶ τὸν νοῦν ἱκανὸν νὰ νοῇ οὐ μόνον τὰ νοητά, ἀλλὰ καὶ τὰ ὑπὲρ κατάληψιν· καὶ οὐ μόνον νὰ νοῇ, ἀλλὰ καὶ νὰ ἐπιγνώσκη...».

Του πολυπαθόντος αυτού Αγίου, του οποίου «εἰς τὸ πρόσωπόν Του ἤμιλλᾶτο ἡ ἁρμονικὴ ἀναλογία τῶν μερῶν μέ τὴν γλυκύτητα τῆς ἐκφράσεως», Αυτοῦ που ἀπὸ «τοὺς γαλανοὺς ὀφθαλμοὺς του διεχύνετο μία ἀκτινοβολία ὁμοία πρὸς ἑαρινὸν ὄρθρον καὶ τὸ ἀκτινοβολοῦν πρόσωπόν του ἔστεφανοῦτο ἀπὸ χιονόλευκον γενειάδα

», όλες οι περιπέτειες, όλες οι θλίψεις, οι πειρασμοί και οι δοκιμασίες του βίου Του ουδόλως ίσχυσαν ν' αποδυναμώσουν την πανίσχυρη θεία αγάπη, που κατέφλεγε την καρδιά Του, την οποία (καρδιά Του) ο αγιασμός του βίου Του είχε καταστήσει κατοικητήριο της Αγίας Τριάδος, γι' αυτό και μας δίδει μια «ποιητική» ερμηνεία των δοκιμασιών και των θλίψεων με τα «μυστικά» της Ορθοδόξου Πίστεώς μας.

Μέσα σ' ένα περιβάλλον «καλοπέρασης» και ανέσεων, όπου ο καθένας μας φροντίζει να «ξορκίσει» μακριά απ' αυτόν το κακό, την θλίψη, την δοκιμασία, ο Άγιος Νεκτάριος με την ζωή Του και την διδαχή Του έρχεται να μας προσφέρει μια άλλη διάσταση του πόνου: «Διατί νά ασχάλωμεν (= άγανακτοῦμε, στεναχωρούμεθα) εἰς τούς πειρασμούς μας; Ὁ Κύριός μας ὁ ἴδιος προσεύχεται δι' ἡμᾶς. Εἰς τήν διάρκειαν τῆς δοκιμασίας ἡμεῖς ἔν καθῆκον ἔχομεν, νά μήν λησμονῶμεν τήν τελευταίαν ἐντολήν Του· “Σίμων, Σίμων ἰδοὺ ὁ Σατανᾶς ἐξητήσατο ὑμᾶς τοῦ συνιάσαι ὡς τόν σῖτον· ἐγὼ δέ ἐδεήθην περί σοῦ ἵνα μή ἐκλίπῃ ἡ πίστις σου· καί σύ πότε ἐπιστρέψας στήριξον τούς ἀδελφούς σου” (Λουκ. κβ', 31-32). Ἰδοὺ το ἰδιαίτερον καθῆκον ἡμῶν.

Ὁ Κύριος μᾶς σῶζει ἀπὸ τούς πειρασμούς, ἡμεῖς καλούμεθα νά βοηθήσωμεν τούς ἀδελφούς μας νά μὴ κλονίζωνται ἀπὸ τούς πειρασμούς». Καὶ τούτο ὁ Ἅγιος ἀπέδειξε ἐμπράκτως καὶ ζων καὶ μετὰ θάνατον. Πόσους δοκιμαζομένους δὲν ἐστήριξε με τοὺς γλυκεῖς καὶ παρήγορους λόγους Του; Πόσες θεοφιλεῖς ψυχές Μοναζουσῶν δὲν ἐδρόσισε ὁδηγῶν αὐτές «εἰς τόπον χλόης... καὶ ἐπὶ ὕδατος ἀναπαύσεως» (Ψαλμ. κβ', 2); Πόσους ἱεροσπουδαστές δὲν ἐφρόντισε στὶς δυσκολίες τοὺς; Πόσους ἀρρώστους δὲν ἐθεράπευσε καὶ θεραπεύει, πόσους δυσκλυδώνιστους, συνταρασσομένους, ἀναγκεμένους δὲν εἰρηνεύει καὶ παραμυθεῖ με τὶς μεσιτικὲς πρὸς Κύριον πρεσβεῖες Του;

Ὁ Χριστιανός, τοῦ ὁποῦ ἡ πίστη εἰσχωρεῖ στὸ «μυστήριον τοῦ διωγμοῦ», βρίσκει στὴν ἐλπίδα τοῦ τὴν δύναμιν νὰ τὸν υπομένει με χαρά. Τὸ κήρυγμα τοῦ Εὐαγγελίου ἐπισφραγίζεται συνήθως δια τῶν δοκιμασιῶν. Καὶ σύμφωνα με τὸν Ἀπ. Παῦλον ὅσοι ἔχουν ἀναλάβει «ἔργον Εὐαγγελιστοῦ» ἀν δὲν περάσουν τὸ κλυδώνιον τῶν δοκιμασιῶν καὶ τῶν θλίψεων «καπηλεύουν τὸν λόγον τοῦ Θεοῦ» (Β' Κορ. β', 17).

Ἡ δοκιμασία εἶναι σημεῖο τῆς Αποστολῆς, υπηρετεῖ τὴν αἰώνιον ζωὴν, εἶναι ὁ δρόμος τοῦ ἐσωτερικοῦ Πάσχα. Ἀληθῶς, ἡ ὥρα τοῦ θανάτου τοῦ Ἰησοῦ δὲν εἶναι καὶ ἡ ὥρα τῆς δόξης Του, ὅπως ἀναγράφεται ἀπὸ τοὺς ἀγιογράφους ἐπὶ τοῦ Σταυροῦ Του: «Ὁ ΒΑΣΙΛΕΥΣ ΤΗΣ ΔΟΞΗΣ»; Ἡ δοκιμασία εἶναι ὁ δρόμος τῆς ἀγάπης ποὺ ἐλπίζει· «ἀλλὰ

καί καυχώμεθα ἐν ταῖς θλίψεσιν, εἰδότες ὅτι ἡ θλίψις ὑπομονὴν κατεργάζεται, ἡ δὲ ὑπομονὴ δοκιμὴν, ἡ δὲ δοκιμὴ ἐλπίδα, ἡ δὲ ἐλπίς οὐ καταισχύνει, ὅτι ἡ ἀγάπη τοῦ Θεοῦ ἐκκέχυται ἐν ταῖς καρδίαις ἡμῶν διὰ Πνεύματος Ἁγίου τοῦ δοθέντος ἡμῖν» (Ρωμ. ε', 3-5).

Το μήνυμα που προσφέρει η ζωή των ανθρώπων του Θεού και στους χρόνους της Παλαιάς Διαθήκης και στους μετά τον Χριστόν χρόνους είναι, ότι η δοκιμασία είναι πέρασμα προς τον Θεό. Ο Άγιος Νεκτάριος κατά την διάρκεια των δοκιμασιών Του διδάχθηκε την βαθύτερη θεία αγάπη, δηλαδή την θερμότερη προσευχή. «Οσάκις έτυχε να υπάγω εις την Μονήν του Αγίου – σημειώνει ευλαβής Κληρικός – και παρέμεινα κατά τας Ακολουθίας εντός του Ιερού Βήματος, έβλεπον τον Άγιον να ίσταται γονυπετής εις τον Εσταυρωμένον και εναγκαλιζόμενος με τας χείρας του τον Τίμιον Σταυρόν προσήχετο με στεναγμούς αλαλήτους και έβρεχε με δάκρυα το ξύλον του Σταυρού.

Τρανόν τούτο δείγμα της ολοψύχου και ολοκαρδίου Αυτού αγάπης προς τον Θεόν»!

Ο Κύριος Ιησούς μας διαβεβαιώνει: «Μακάριοί ἐστέ ὅταν ὀνειδίσωσιν ὑμᾶς καί διώξωσιν ... ἕνεκεν ἐμοῦ ... χαίρετε καί ἀγαλλιᾶσθε» (Ματθ. ε', 11 ἐξ.). Αυτός Του ο λόγος πραγματοποιείται στους Χριστιανούς, οι οποίοι δοξάζονται «εν ταις θλίψεσιν», και η παραμυθία που νοιώθουν μέσα στην δοκιμασία και την θλίψη είναι καρπός του Αγίου Πνεύματος και συνάμα σημεῖον της παρουσίας της Βασιλείας του Θεού. Δεν τους διακρίνει μαζοχιστική διάθεση αλλά κινούμενοι οι Χριστιανοί από θεία αγάπη και ένθεη επιθυμία αποδέχονται τις δοκιμασίες και την εξ αυτών θλίψη, γνωρίζοντας εμπράκτως την ρήση του Μεγάλου Αντωνίου· «έπαρον τους πειρασμούς και ουδείς ο σωζόμενος».

Το βιβλίο της Αποκαλύψεως, γραμμένο σε καιρούς φοβερής δοκιμασίας, είναι ο καθρέπτης της ζωής της Εκκλησίας, και ο Αναστημένος Κύριος «ὁ πρωτότοκος τῶν νεκρῶν καὶ ὁ ἄρχων τῶν βασιλέων τῆς γῆς» (Απ. α', 3) απευθύνει πάντα το μήνυμα: «Μηδέν φοβοῦ ἃ μέλλεις παθεῖν ... γίνου πιστός ἄχρι θανάτου, καὶ δώσω σοι τόν στέφανον τῆς ζωῆς» (ενθ. ανωτ. β', 10), ὅπως ακριβῶς τον χάρισε στον Ἅγιο Νεκτάριο, που ἄλλοι στους χρόνους Του διεφημίζοντο για την «αγιότητά» τους, ἐνῶ Αυτός συκοφαντούμενος δυσφημιζετο σιωπῶν και υπομένων, εγκαρτερῶν και συγχωρῶν τους «σταυρωτάς» Του, Ου ταις πρεσβείαις εξαιτούμεθα, ἵνα τύχωμεν, δι' ευχῶν και του Σεβασμιωτάτου Μητροπολίτη Κορίνθου κ. Διονυσίου, Ουρανῶν Βασιλείας.

